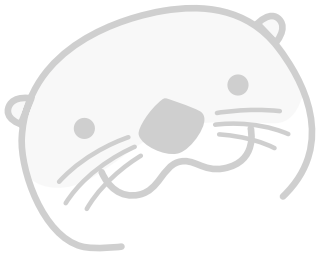

เกลียด

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ล้ า คั ญ

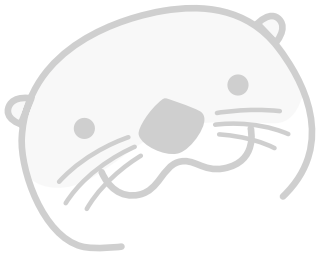
เกลียด The Hate U Give

แองจี้ โทมัส

เขียน

สุชาสินี วรรณสิทธิ์

แปล

กดไลค์อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

“ฟังสิ! ที (T) กับเอช (H) จากคำว่าความเกลียดชัง (The Hate) ตัวอักษรยู (U) แล้วก็จี (G) แอล (L) ไอ (I) เอฟ (F) อี (E) จากประโยคที่เหลื่อ (Give Little Infants Fucks Everybody) รวมกันได้เป็นคำว่า วิ-ถึ-คน-เลว (T-H-U-G L-I-F-E) ยังไงล่ะ ความหมายก็คือ อะไรก็ตามที่สังคมบ่มเพาะเราตั้งแต่ยังเด็ก ก็ส่งผลให้เราทำเลวทรามใส่คนอื่นในท้ายที่สุด เข้าใจรึยัง”

เนื้อหากจากเพลง *T.H.U.G L.I.F.E* ของทูพัค ศิลปินผิวสีที่เป็นทั้งแร็ปเปอร์ นักแสดง และนักเคลื่อนไหวทางสังคม เขาเป็นแร็ปเปอร์ที่มียอดขายสูงที่สุดในอเมริกา ผู้เติบโตมาในสังคมผิวสีที่ยากจนจนสามารถเรียกได้ว่า เป็นสลัม การเหยียดผิว และความขัดแย้ง ก่อนที่เขาจะจบชีวิตลงในวัยเพียง ๒๕ ปีเท่านั้น

เนื้อเพลงอันโด่งดังนี้ทำให้เราคิดกันไปว่า สังคมเป็นที่ เป็นเสมือนบ้านหลังที่สองของเด็กนั้นได้บ่มเพาะเด็กและผู้ใหญ่แบบได้ออกมาสู่สังคมโลก หากสังคมเสื่อมโทรมก็เชื่อได้เลยว่าคนที่อยู่ในสังคมนั้นจะเลวทรามไปด้วย...แต่มันเป็นเช่นนั้นจริงหรือ

นิยายเล่มนี้ไม่เพียงเป็นกระจกสะท้อนแนวคิดของการเหมารวมในสังคมจนทำให้เราตัดสินและถึงขั้น “ทำร้าย” ใครบางคนไปอย่างไม่รู้ตัว ทั้งจากแรงลงแรงทำร้าย ลมปากที่ว่าร้ายต่อกัน และแรงสัมผัสแบบคีย์บอร์ดเพื่อด่าทอในโซเชียลมีเดีย หากแต่นิยายเล่มนี้ยังเป็นแรงสั่นสะเทือนที่มากพอจะสั่นคลอนจิตใจให้เราต่างตั้งคำถามว่าตัวเองมีสิทธิ์ที่จะทำร้ายเช่นนั้นได้จริงหรือ

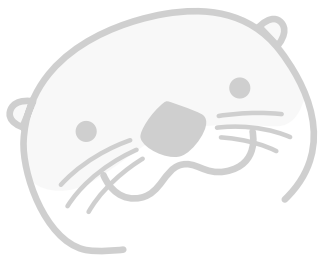
และหากเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับสตาร์ คาร์เตอร์ พยานเพียงคนเดียวในเหตุการณ์ตำรวจยิงเด็กผิวสี ผู้ถูกสังคมตัดสินไปแล้วว่าเป็นคนเลว เราจะนิ่งเฉย เพื่อปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไปโดยที่ตัวเองรอดปลอดภัย หรือจะ “พูด” เพื่อให้เสียงของเราสร้างการเปลี่ยนแปลงบางอย่างได้บ้าง แม้ “เสียง” ของเรานั้นอาจจะนำพาความยุ่งยากและอันตรายถึงแก่ชีวิตมาให้ก็ตาม

แต่ที่แน่ๆ นิยายเล่มนี้จะปลุกต้นกล้าแห่งความเมตตาบางประการ และสัญญาตมณแห่งการต่อสู้เพื่อคนอื่นในใจของทุกคนที่ได้อ่านไม่มากก็น้อยอย่างแน่นอน

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม ๒๕๖๒

แต่ คุณยาย
ผู้ที่ทำให้ฉันรู้ว่าในความมืดยังมีแสงสว่าง

ทดลองอ่าน

ตอนหนึ่ง

ช่วงเวลาเกิดเหตุ

เวลาอ่าน

ฉันไม่ควรมางานปาร์ตี้นี้เลย

ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าฉันเหมาะกับปาร์ตี้นี้ นั่นไม่ใช่เพราะสังคมหัวสูงนี้หรอกนะ แต่มีบางทีที่ไม่เหมาะกับฉัน ไม่ว่าจะปาร์ตี้นี้ในแบบใดก็ตาม ปาร์ตี้ฉลองปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิของบิกดีเป็นหนึ่งในนั้น

ฉันแทรกตัวผ่านบรรดาร่างชุ่มเหงื่อและตามหลังเคนย่ากับผมหยิกยาวประจำของเธอไป ควันลอยตลบอบอวลอยู่ในห้อง กลิ่นคล้ายกำยาน และเสียงดนตรีดังสนั่นจนพื้นห้องสะเทือน แร็ปเปอร์คนหนึ่งตะโกนบอกให้ทุกคนเต้นท่าแน่นอนตามด้วย “เฮ้” เป็นจังหวะขณะที่ผู้คนออกท่าทางตามตามแบบฉบับของตัวเอง เคนย่ายกแก้วขึ้นสูงพร้อมทั้งเดินไปมา ขณะเดินผ่านฝูงชน ระหว่างอาการปวดหัวจากเสียงดนตรีดังกระหึ่มกับอาการคลื่นไส้จากกลิ่นกำยาน ฉันคงจะทิ้งมากถ้าเดินไปอีกฟากของห้องได้ โดยที่เครื่องดื่มของตัวเองไม่หก

เราเบียดผู้คนออกมาได้ บ้านของบิกดีแน่นขนัดตั้งแต่ผนังฟากหนึ่งจรดอีกฟาก ฉันได้ยินมาว่าทุกคนรวมถึงสาว ๆ ของพวกเขาจะมาปาร์ตี้ปิดเทอมฤดูใบไม้ผลินี้กันหมด ยกเว้นฉัน แต่ให้ตายเถอะ ไม่คิดเลยว่าจะมีคนมากขนาดนี้ พวกผู้หญิงยิ้มลึบมึน ดัดผม ดราวยตรง และจัดทรงมาอย่างดี ทำเอาฉันรู้สึกว่ามีผมทรงทางม้าของตัวเองเยอะมาก พวกผู้ชายสวมรองเท้าที่เพิ่งซื้อมาใหม่กับกางเกงหลุดตุต ขณะเต้นแนบสนิทกับสาว ๆ จนถึงขั้นที่ควรใส่ถุงยาง ขยายของฉันขอบพุดเสมอว่าฤดูใบไม้ผลินำพาความรักมาให้

แต่ฤดูใบไม้ผลิในการเดินไฮสก็ไม่ได้นำพาความรักมาให้เสมอไป แต่น่าเด็ก ๆ ที่จะลืมหืมตาดูโลกในฤดูหนาวมาให้ด้วย ฉันจะไม่แปลกใจเลยถ้าพวกนั้นส่วนใหญ่ตั้งห้องในคีนปาร์ตี้ของบิกกี้ เขามักจะจัดงานในวันศุกร์ของช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิ เพราะต้องเหลือวันเสาร์ไว้พักให้หายแฮ้ง และใช้วันอาทิตย์เพื่อลำนึกผิด

“เลิกตามฉันและไปเดินได้แล้ว สตาร์” เคนย่าบอก “คนอื่นเขาเริ่มพูดกันแล้วว่า เธอคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น”

“ฉันไม่ยักรู้ว่าที่การเดินไฮสมีนักอ่านใจอยู่เยอะขนาดนั้น” หรือคนพวกนั้นรู้จักฉันดีไปกว่า “ลูกสาวของบิกกี้แม่พที่ทำงานในร้านขายของ” ฉันลองจิบเครื่องดื่มแล้วก็ต้องข้วนคิน ฉันรู้ว่าในแก้วนี้เป็นอะไรที่มากกว่าน้ำพันซ์ฮาวายแน่ แต่นี่มันแรงกว่าที่ฉันเคยกินเยอะเลย เอาจริงๆ ไม่ควรเรียกมันว่าน้ำพันซ์ด้วยซ้ำ แค่บอกมาตรง ๆ ว่าเป็นเหล้าก็ได้ ฉันวางแก้วลงบนโต๊ะแล้วพูดว่า “ฆ่าฉันซะยังจะดีกว่า ถ้าต้องคิดว่าพวกนั้นรู้ว่าฉันคิดอะไร”

“ใจเย็นนะ ฉันก็แค่พูดให้ฟัง เธอทำทำเหมือนตัวเองไม่รู้จักรใครสักคนเพียงเพราะเธอไปเรียนที่โรงเรียนนั่น”

ฉันได้ยินเรื่องนั้นมาหกปีแล้ว ตั้งแต่พ่อแม่ส่งฉันไปเรียนที่วิลเลียมสัน “อะไรก็ช่างเหอะ” ฉันพิมพ์

“และเธอคงไม่ตายหรอก ถ้าเลิกแต่งตัวแบบ...” เธอเซิดจมูกขึ้นขณะมองตั้งแต่รองเท้าผ้าใบขึ้นมายันเสื้อฮู้ดขนาดใหญ่เกินตัวของฉัน “นั่น คงไม่ใช่เสื้อฮู้ดของพี่ชายฉันหรอกนะ”

เสื้อของพี่ชาย เราต่างหาก เคนย่ากับฉันมีพี่ชายร่วมกันชื่อเซเวน แต่เธอกับฉันไม่ได้เกี่ยวพันกันทางสายเลือด แม่ของเธอคือแม่ของเซเวน ส่วนพ่อของฉันคือพ่อของเซเวน บ้าใช้ไหมล่ะ ฉันรู้ “ใช่เลย ของเขา”

“แองจิ ในเมื่อเธอก็รู้แล้วว่าคนอื่นพูดถึงเธอว่ายังไง ก็ให้พวกนั้นคิดกันไปเลยว่าเธอเป็นแฟนสาวของฉัน”

“ฉันดูเหมือนพวกที่แค้นว่าคนอื่นจะคิดยังไงนั่นแหละ”

“ไม่เลยอะ! นั่นแหละปัญหา!”

“ก็แล้วแต่จะคิด” ถ้าฉันรู้ว่าตามเธอมางานปาร์ตี้ที่แล้วเธอจะทำตัวเหมือน *เปลี่ยนสาวเดิมเป็นสาวฮอต* : *สตาร์ฉบับแปลงโฉม* อะไรแบบนั้นฉันคงจะเลือกอยู่บ้านและดูซีดีคอมเรื่อง *เพชรพริ้นซ์* รอบฉายซ้ำ แถมรองเท้าจอร์แดนของฉันก็ออกจะใสสบายและใหม่แกะกล่อง มันดีกว่ารองเท้าของบางคนอีก ถึงเลื้อยดูจะใหญ่ไปหน่อยแต่ฉันก็ชอบที่มันเป็นแบบนั้น อีกอย่าง ถ้าดึงมันขึ้นมาเหนือจมูก ฉันก็จะไม่ได้กลิ่นกัญชา

“นี่ ฉันไม่เล่นเป็นพี่เลี้ยงให้เธอทั้งคืนหรอกนะ ทางที่ดีเธอควรหาอะไรทำ” เคนย่าเอ่ย พลางพยักพืดไปรอบห้อง ว่ากันตามตรง เคนย่าไปเป็นนางแบบได้เลย เธอมีผิวสีน้ำตาลเข้มเนียนสวยไร้ที่ติ ฉันคิดว่าเธอไม่เคยมีลิ้นลิ้มเม็ดด้วยซ้ำ ดวงตาเรียวสีน้ำตาลบวกกับขนตาอนยาวซึ่งไม่ได้มาจากขนตาปลอม ส่วนสูงของเธอก็เหมาะกับการเป็นนางแบบเช่นเดียวกัน แต่รูปร่างหนากว่าพวกไม่จิ้มฟันบนรันเวย์เล็กน้อย เธอไม่เคยใส่เสื้อผ้าชุดเดียวกันซ้ำสอง คิง พ่อของเธอทำให้แน่ใจว่ามันจะเป็นเช่นนั้น

เคนย่าเป็นคนเดียวที่ฉันออกไปไหนมาไหนด้วยในคาร์เด็นไฮล์ มันเป็นเรื่องยากที่จะหาเพื่อนเมื่อต้องใช้เวลาเดินทางไปโรงเรียนสี่สิบห้านาที และอยู่บ้านคนเดียวหลังเลิกเรียน ที่เดียวที่จะเจอฉันได้คือร้านขายของของครอบครัว การออกไปไหนมาไหนกับเคนย่าเป็นเรื่องง่ายเพราะสายสัมพันธ์ระหว่างเรากับเซเวน แม้ว่าบางทีเธอก็ดูยุ่งุ่นวายไปทั่ว มักจะมีเรื่องกับใครสักคนเป็นประจำและคอยอ้างเสมอว่าพ่อของเธอจะมาไล่จัดการพวกนั้น ไซ้ นั่นเป็นความจริง แต่ฉันหวังว่าเธอจะหยุดหาเรื่องคนอื่น ๆ เพียงเพื่อที่จะได้ใช้ไฟที่เหนือกว่าของตัวเองซะที อยากจะบ้าตาย ฉันเองก็ใช้ไฟที่เหนือกว่าของตัวเองได้เหมือนกัน ทุกคนรู้ว่าไม่ควรเหย้ามกับบิกแมฟ แน่นนอนว่ารวมถึงลูก ๆ ของเขาด้วย แต่ฉันยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่มีทางที่ใครจะเห็นฉันหาเรื่องคนอื่นไปทั่วแน่

ในงานปาร์ตี้ของบิกดีก็เหมือนกัน เคนย่าเซม่นใส่ดีเนเซีย เอเลนฉันจำอะไรเกี่ยวกับดีเนเซียไม่ได้มากนัก แต่จำได้ว่าเธอกับเคนย่าไม่ชอบขึ้นหน้ากันมาตั้งแต่เกรดสี่ คินนี่ดีเนเซียกำลังเดินกับหนุ่มคนหนึ่งตรงกลาง

ห้อง ก็เลยไม่ได้สนใจเคนย่า แต่ไม่ว่าเราจะย้ายไปตรงไหน เคนย่าก็เอาแต่
เขม่นมองดิเนเซีย ข้อหนึ่งของการเขม่นมองคือ เมื่อถึงจุดหนึ่งเราจะรู้สึก
ถึงมัน เชื่อเชิญให้เล่นงานใครสักคน ไม่ก็โดนตีซะเอง

“อ๊อ! ฉันทนายนั่นไม่ไหวแล้ว” เคนย่าจูนเฉียว “วันก่อนตอนที่
เรายืนต่อแถวในโรงอาหาร ยายนั่นยืนเมาท์อยู่ข้างหลังฉัน ยายนั่นไม่ได้
เอ่ยชื่อฉันหรอกนะ แต่ฉันรู้ว่ากำลังนินทาฉันแน่ๆ พูดว่าฉันกำลังพยายาม
อ่อยเดอวานเท”

“จริงเทร่อ” ฉันพูดอะไรก็ตามที่ควรพูด

“จริงสิ ฉันไม่ได้ต้องการเขา”

“ฉันรู้” เอาจริง ๆ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเดอวานเทคือใคร “และเธอทำ
ยังไง”

“แล้วเธอก็คิดว่าฉันทำยังไงล่ะ ฉันก็หันกลับไปถามยายนั่นว่ามีปัญหา
กับฉันรึไง แล้วก็มุกเต็ม ๆ ยายนั่นทำเป็นไม่สนใจฉัน ก่อนจะพูดว่า
‘ฉันไม่ได้พูดถึงเธอซะหน่อย’ ฉันรู้ว่ายายนั่นพูด! เธอโชคดีมากที่ได้
ไปเรียนโรงเรียนพวกคนขาวและไม่ต้องมาทนกับยายเรดพวกนี้”

นี่มันอะไรกันล่ะเนี่ย ไม่ถึงห้านาทีก่อน เธอยังหาว่าฉันหยิ่งเพราะไป
เรียนที่วิลเลียมสันอยู่เลย ตอนนี่กลายเป็นว่าฉันโชคดียังไงสิ “เชื่อเถอะ
โรงเรียนฉันก็มีพวกเง่าเหมือนกัน พวกเง่ามีอยู่ทุกที่นั่นแหละ”

“คอยดูนะ คืนนี้เราจะเล่นงานยายนั่น” เคนย่าส่งสายตาดาวหาเรื่อง
สุดๆ ไปยังเป้าหมาย ดิเนเซียรู้สึกถึงสายตาดำที่มั่งนั้นและมองตรงมาทาง
เคนย่า “เฮลิ” เคนย่าหาเรื่อง รวากับว่าดิเนเซียได้ยืนที่เธอพูด “คอยดู
ไว้นะ”

“เดี๋ยวก่อน เราชั้นเทร่อ นั่นคือเหตุผลที่เธออ่อนวอนให้ฉันมางาน
ปาร์ตี้ไฮโซใหม่ เธอจะได้มีพวก”

เธอดูไม่พอใจ “ทำอย่างกับว่าเธอมีอย่างอื่นให้ทำอย่างนั้นแหละ!
หรือมีเพื่อนคนอื่นให้ไปไหนมาไหนด้วย นี่ฉันช่วยเธอนะ”

“เดี๋ยวนะ เคนย่า เธอรู้ไฮโซใหม่ว่าฉันมีเพื่อน”

เคนย่าเหลือกตาอย่างแรงจนเห็นแค่ตาขาวชั่วขณะ “ไม่นับพวกลูก

คุณหนูไฮโซที่โผล่จากโรงเรียนของเธออะ”

“พวกนั้นไม่ใช่คุณหนูซีไอซะหน่อย และพวกเขาก็เป็นเพื่อนฉัน”
ฉันนึก มายากับฉันเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แต่พักนี้ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น
ระหว่างฉันกับเฮลีย์ “และพูดตามตรงนะ ถ้าเธอคิดว่าการลากฉันเข้าไป
เอี่ยวในปัญหาของเธอจะช่วยเรื่องการเข้าสังคมของฉัน ขอบอกเลยว่า
ฉันสบายดี ฉันอยากจะทำตาย เธอมีเรื่องยุ่งงาตลอดเลย”

“ขอรับรอง สตาร์” เธอลากเสียง *ขอรับรอง* ซะยาวยืด แบบว่าลากยาว
มาก ๆ “ฉันกำลังคิดว่า เรารอจนกระทั่งยายนั่นออกห่างจากเดอวานเท
แล้วเรา...”

โทรศัพท์ที่ฉันที่แนบอยู่ตรงต้นขาสั้นขึ้น ฉันเหลือบมองหน้าจอ เป็น
เพราะฉันไม่ยอมรับสาย คริสเลยส่งข้อความมาหาฉันแทน

คุยกันหน่อยได้ไหม

ฉันไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้น

แน่นอนล่ะว่าไม่ เมื่อวานนี้เขาตั้งใจทำให้มันต่างออกไปจากเดิม
อย่างสิ้นเชิงเลยต่างหาก ซึ่งนั่นแหละปัญหา ฉันเก็บโทรศัพท์เข้าที่เดิม
ไม่แน่ใจว่าตัวเองอยากพูดว่าอะไร เดี่ยวฉันค่อยจัดการกับเขาทีหลัง

“เคนย่า!” ใครบางคนตะโกนลั่น

เด็กสาวผมยาวตรงรูปร่างใหญ่ผิวสีน้ำตาลอ่อนเคลือบตัวผ่านฝูงชน
มาหาเรา เด็กผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งไว้ผมทรงโพฮ็อกไฮโลห์สีดำแซมบลอนด์
ตามหลังเธอมา ทั้งคู่สวมกอดเคนย่าและคุยกันว่าเธอดูดีแค่ไหนโดยไม่มี
ฉันอยู่ในวงสนทนาด้วย

“ทำไมไม่บอกล่ะว่าเธอจะมา” เด็กสาวเอ่ยขึ้น พร้อมกับยัดนิ้วโป้ง
เข้าปาก การทำแบบนี้ทำให้พินบนของเธอยื่นออกมา “จะได้ติดรถมา
กับเรา”

“โทษที ฉันต้องไปรับสตาร์นะ” เคนย่าบอก “เราเดินมาที่นี่ด้วยกัน”

นั่นคือตอนที่พวกเขาสังเกตเห็นฉันที่ยืนอยู่ห่างจากเคนย่าไปไม่ถึง
ครึ่งฟุต

เด็กผู้ชายเหล่มองฉันอย่างรวดเร็ว เขาทำหน้าที่นแวบหนึ่ง แต่ฉัน

ทันเห็น “เธอใช้ลูกสาวของบิกแมฟที่ทำงานในร้านขายของชำใช่ไหม”

เห็นไหมล่ะ ทุกคนทำเหมือนว่านั่นเป็นชื่อในใบเกิดฉัน “ใช่
นั่นแหละฉัน”

“อ้ออ้อ!” เด็กสาวเอ๋ย “ฉันก็ว่าทำไมถึงดูคุ้นๆ เราเคยเรียน
ด้วยกันตอนเกรดสาม ชั้นเรียนของครูบริดจ์ ฉันนั่งข้างหลังเธอ”

“อ้อ” ฉันรู้ว่าจังหวะนี้เป็นช่วงเวลาที่คุณควรจะจำเธอได้ แต่ก็
เปล่าเลย ฉันคิดว่าเคนยาพูดถูก ฉันไม่มีเพื่อนเลยจริงๆ ใบหน้าของ
พวกเขาอาจดูคุ้นตา แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ชื่อและประวัติของใครตอนที่
กำลังคิดเงินและหยิบข้าวของใส่ถุงให้พวกเขาที่จริงไหม

แต่ฉันก็โกหกไปว่า “อ้อใช่ ฉันจำเธอได้”

“เฮ้ เลิกโกหกเถอะ” เด็กผู้ชายพูดขึ้นมา “เธอไม่รู้จ้กเราด้วยซ้ำ”

“ทำไมเธอถึงโกหกตลอดเลย” เคนยากับเด็กสาวประสานเสียง
พร้อมเพรียงกัน เด็กผู้ชายร่วมวงด้วยอีกคน จากนั้นทั้งหมดก็หัวเราะลั่น

“เบียงก้ากับแซนซ์ รู้จ้กซะสิ” เคนยาเอ๋ย “นี่เป็นงานปาร์ตี้ครั้งแรก
ของสตาร์ พ่อแม่เธอไม่เคยให้เธอออกไปไหน”

ฉันมองค้อนเธอ “ฉันไปงานปาร์ตี้นะ เคนยา”

“มีใครเคยเห็นเธอในงานปาร์ตี้แถวๆ นี้บ้างไหม” เคนยาถาม
พรรคพวกของเธอ

“ไม่เคย!”

“เห็นไหม แล้วก่อนที่เธอจะเถียง ปาร์ตี้ของพวกเพื่อนผิวขาว
ตัวน้อยๆ ในย่านซานเมืองของเธอไม่นับ”

แซนซ์กับเบียงก้าหัวเราะคิกคัก ให้ตายเถอะ ฉันอยากจะให้เลื้อยผู้
ตัวนี้ทำให้ฉันหายไปซะพ่ะนี่ย

“ฉันเดาว่าพวกนั้นคงมั่วสุมเมายาอี้อแล้วก็ทำอะไรบ้าๆ กันละสิ”
แซนซ์ถามฉัน “พวกคนขาวชอบใช้ยาเลิฟนี่”

“แล้วก็ฟังเพลงเทย์เลอร์ สวิฟต์” เบียงก้าเสริม เธอพูดโดยที่ยังมี
นิ้วโป้งอยู่ในปาก

ก็ได้ นั่นก็มีส่วนจริงอยู่บ้าง แต่ฉันจะไม่บอกพวกเขาหรอก

“ไม่เลย จริงๆ แล้วปาร์ตี้ของพวกเขาเจ๊งจะตายไป” ฉันบอก “มีครั้งหนึ่ง เด็กผู้ชายคนหนึ่งให้ เจ. โคล^๑ มาเล่นดนตรีในงานปาร์ตี้วันเกิดของเขาด้วย”

“ให้ตายเถอะ จริงดิ” แซนธัม “สุดท้าย เธอ ครึ่งหน้าขวนฉัน ด้วยสิ ฉันจะไปปาร์ตี้กับพวกเด็กผิวขาว”

“เอาเถอะๆ” เคนย่าพูดเสียงดัง “เรากำลังคุยกันเรื่องเล่นงานยาย ดีเนเชี่ย ยายนั่นเด่นอยู่ตรงนั้นกับเดอวานเท”

“มารยาเก่าๆ” เบียงก้าเอ่ย “รู้ใช่ไหมว่ายายนั่นปากมากเรื่องเธอ ไปทั่ว ฉันอยู่ในชั้นเรียนของครูโดนัลเมื่อสัปดาห์ก่อนตอนที่อาลิยาเล่าให้ฉัน...”

แซนธัมกลอกตา “อ๊ย! ครูโดนัล”

“นายแค้โกรธที่เขาไล่นายออกมาน่า” เคนย่าเอ่ย

“ก็ใช่ะสิ!”

“อะไรก็ช่างเถอะ อาลิยาบอกฉันว่า...” เบียงก้าพูดต่อ

ฉันถูกลืมอีกครั้ง ขณะที่พวกเขาคุยกันเรื่องเพื่อนร่วมห้องหรือครู ที่ฉันไม่รู้จัก ฉันไม่พูดอะไร แต่ไม่สำคัญหรอก ฉันมันพวกไร้ตัวตนอยู่ แล้ว

ยิ่งกับที่นี่ ฉันยังรู้สึกแบบนั้น

พอถึงช่วงกลางๆ บทสนทนาที่พวกเขาบ่นเรื่องดีเนเชี่ยกับครูของพวกเขา เคนย่าพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องไปเอาเครื่องดื่มเพิ่ม และทั้งหมดก็เดินไปด้วยกันโดยไม่มีฉัน

ทันใดนั้น ฉันกลายเป็นอีพีในสวนอีเดนหลังจากที่เธอกินผลไม้เข้าไป เหมือนฉันตระหนักได้ว่าตัวเองเปลือยเปล่า ตัวคนเดียวในงานปาร์ตี้ที่ฉันไม่สมควรอยู่ สถานที่ที่ฉันแทบไม่รู้จักใครเลย และคนเดียวที่ฉันรู้จักก็เพิ่งทิ้งฉันไว้แล้วออกไปสนุก

เคนย่าขอร้องฉันให้มางานปาร์ตี้ที่อยู่หลายสัปดาห์ ฉันรู้ว่าตัวเองจะต้องรู้สึกอึดอัดใจแน่นอน แต่ทุกครั้งที่ฉันปฏิเสธเคนย่า เธอก็จะพูดว่า

^๑ J. Cole แร็ปเปอร์ชาวอเมริกัน

ฉันทำท่าทางเหมือนตัวเอง “ดีเลิศเกินกว่าจะไปงานปาร์ตี้ในการ์เด็น”
ฉันเบื่อก่อนที่จะฟังเรื่องเง่าพวกนั้นเต็มที เลยตัดสินใจแสดงให้เห็นว่า
เธอคิดผิด ปัญหาที่คือมีแค่พระเยซูเท่านั้นที่จะไถ่มน้าวพ่อแม่ให้ปล่อย
ฉันมางานแบบนี้ได้ ตอนนี้องค์ต้องช่วยฉันให้รอดตัว ถ้าห้คงจับได้ว่า
ฉันอยู่ที่นี่

ผู้คนมองมาที่ฉันด้วยสายตาแบบว่า “ยายผู้หญิงที่ยืนพิงผนังห้อง
เหมือนปัญญาอ่อนนี่เป็นใครกัน” ฉันล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง
ตราใบเตยที่ฉันทำเหมือนว่าตัวเองแฉ่งและเก็บทุกอย่างไว้กับตัวเอง ฉันก็จะ
ไม่เป็นไร แต่น่าขำลึนตี ที่วิลเลียมสันฉันไม่ต้อง “ทำท่าว่าแฉ่ง” ฉัน
เป็นจุดสนใจอยู่แล้ว เพราะฉันเป็นหนึ่งในเด็กผิวดำไม่กี่คนที่นั่น ใน
การ์เด็นไฮล์ฉันต้องชวนขอความช่วยเหลือ และนั่นยากกว่าการหาซื้อรองเท้า
เรโทรจอร์แดนในวันแรกที่ออกจำหน่ายซะอีก

แต่ความคิดของพวกเขาเด็กผิวขาวก็น่าตลกดี มันแฉ่งที่เกิดมาเป็น
คนผิวสีจนกระทั่งรู้ว่าการเป็นคนผิวสีมันยาก

“สตาร์!” เสียงคุ่นทุเสียงหนึ่งเรียก

ทะเลผู้คนแหวกออกเป็นสองฝั่งให้เขา ราวกับเขาเป็นโมเสสผิว
สีน้ำตาล พวกผู้ชายคนอื่นๆ พากันทักทาย ส่วนพวกผู้หญิงต่างชะเง้อคอ
เพื่อมองเขา เขายิ้มให้ฉัน ลักยิ้มทั้งสองข้างของเขาทำลายภาพลักษณ์
สมาชิกแก๊งใดๆ ก็ตามที่เขามี

คาลิลสบายดี ไม่มีคำไหนใช้อธิบายได้ดีไปกว่านี้ และฉันก็เคย
ลงอ่างกับเขามาแล้ว ไม่ใช่ลงอ่างแบบ นั้น แต่แบบที่ย้อนกลับไปเมื่อวันที่
เรายังหัวเราะคิกคักเพราะเขามีजूजूและฉันมีสิ่งที่ยายของเขาเรียกว่าโจ๊ะโมะ
ฉันสาบานเลยว่าไม่มีอะไรวิเศษ

เขากอดฉัน ได้กลิ่นเหมือนสบู่กับแป้งเด็ก “เป็นไงบ้าง ไม่ได้เจอ
กันชะนาน” เขาคลายกอด “เธอไม่ส่งข้อความหาใครเลย ไม่เลยสักนิด
เธอหายไปไหนมา”

“โรงเรียนกับทีมบาสเกตบอลทำเอาฉันหัวหมุน” ฉันบอก “แต่ฉัน
ก็อยู่ที่ร้านตลอด นายต่างหากที่หายหน้าไปเลย”

ลักยิ้มของเขาหายไป เขาจุกจุกตัวเองแบบที่ชอบทำเวลาโกหก
“ฉันยุ่งนะ”

ไม่ต้องสงสัยเลย รองเท้าจอร์แดนคู่ใหม่เอี่ยมอ่อง เลื่อยดีสีขาว
ใหม่เอี่ยม ต่างหูเพชรที่หูของเขา เมื่อคุณโตมาในการ์เด็นไฮล์ คุณจะรู้
ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ยุ่ง”

บ๊าเอี้ย ฉันยังหวังว่า *เขา* ไม่ได้ยุ่งแบบนั้นนะ ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองอยาก
ฉีกเขาเป็นชิ้นๆ หรือตบเขาลักก้นกันแน่

แต่วิธีที่คาลิลมองฉันกับดวงตาสีเฮเซลนั่นทำให้โกรธไม่ลง ฉัน
รู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปอายุสิบขวบอีกครั้ง กำลังยืนอยู่ที่ชั้นใต้ดินของ
โบสถ์คริสต์แทมเปิลเซิร์ช จวบแรกกับเขาในโรงเรียนสอนศาสนา จู่ๆฉัน
ก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองใส่เสื้อสูดสภาพดูไม่ได้...และฉันก็ มีแฟนแล้วด้วย
ฉันอาจจะไม่ได้รับโทรศัพท์หรือตอบข้อความของคริสตอนนี้ แต่เขาก็ยังคง
เป็นแฟนของฉันและฉันก็อยากรักษาความสัมพันธ์นั้นไว้

“ยายของเธอเป็นยังไงบ้าง” ฉันถาม “แล้วคาเมรอนล่ะ”

“ทั้งคู่สบายดี ถึงยายจะป่วยอยู่ที่เถอะ” คาลิลจิบเครื่องดื่มในแก้ว
ของเขา “หมอบอกว่ายายเป็นมะเร็งหรืออะไรทำนองนั้น”

“ไอ้ พระเจ้า เสียใจด้วยนะ เค”

“ขอบใจ ยายกำลังทำคีโมนะ ถึงเรื่องที่ยายกังวลจะมีแค่เรื่องที่ต้อง
ใส่วิกก็เถอะ” เขาหัวเราะเบาๆโดยไม่เห็นลักยิ้ม “ยายจะหายดี”

นั่นเหมือนคำภาวนามากกว่าการคาดการณ์ “แม่ของเธอช่วยดูแล
คาเมรอนบ้างไหม”

“สตาร์เอย์สตาร์ มองหาความดีในผู้คนเสมอ เธอก็รู้ว่าแม่ไม่ช่วย”

“เฮ้ ฉันก็แค่ถาม แม่เธอมาที่ร้านเมื่อวันก่อน แล้วเธอก็ดูดีขึ้น”

“แค่ตอนนี้” คาลิลตอบ “แม่อ้างว่าพยายามบำบัดอยู่ แต่ก็อีหروب
เต็ม แม่จะไปบำบัดอยู่ไม่กี่สัปดาห์ จากนั้นก็คิดว่าอยากลองอีกสักครั้ง
แล้วก็กลับไปเป็นแบบเดิม แต่อย่างที่บอก ฉันสบายดี คาเมรอนสบายดี
ยายก็สบายดี” เขายกไหล่ “นั่นต่างหากที่สำคัญ”

“ใช่” ฉันตอบ แต่ฉันจำช่วงเวลาหลายคืนที่ฉันอยู่กับคาลิลตรง

ระเบียบบ้านเขาเพื่อรอแม่เขากลับบ้าน ไม่ว่าจะเขาจะชอบหรือไม่ก็ตาม เธอสำคัญสำหรับเขาเช่นกัน

เพลงเปลี่ยนและเดรีคก็รีบใส่เครื่องขยายเสียง ฉันฟังกวีระยะตามจังหวะพร้อมเรปคลอไปกับลมหายใจตัวเอง ทุกคนที่อยู่บนฟลอร์เต้นต่างตะโกนท่อน “เริ่มจากจุดต่ำสุด ตอนนี้อยู่จุดนี้” บางวันเราก็อยู่ที่จุดต่ำสุดในการ์ตูนไฮส แต่เรายังคงแบ่งปันความรู้สึกกันว่า เหน่าอย่างน้อยมันก็ไม่ได้เลวร้ายไปกว่านี้

คาลิลมองฉัน รอยยิ้มเกือบผุดขึ้นตรงริมฝีปาก แต่แล้วเขากลับส่ายหัว “ไม่อยากเชื่อว่าเธอยังชอบเสียงป่นมิงง่าของเดรีค”

ฉันจ้องพลงอ้าปากค้างใส่เขา “อย่ามาว่าสามีนะ!”

“สามีนอกยุคของเธอ ที่รัก คุณคือทุกสิ่งของผม คุณคือทุกอย่างที่ผมต้องการ” คาลิลร้องเสียงอู้อี้ ฉันชนเขาด้วยไหล่แล้วเขาก็หัวเราะ เครื่องดื่มของเขากระฉอกออกจากแก้ว “เธอก็รู้ว่าเสียงเขาเป็นแบบนี้!”

ฉันชูนิ้วกลางให้เขา เขาทำปากจู๋และทำเสียงจูบใส่ ช่วงเวลาหลายเดือนที่ไม่ได้เจอกัน เรากลับไปเป็นเหมือนเดิมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คาลิลหยิบกระดาษหิซชูจากโต๊ะ แล้วขีดเครื่องดื่มที่กระเซ็นใส่รองเท้าจอร์แดนเดอะทรีเรโทรัส รองเท้าคู่นั้นวางจำหน่ายเมื่อไม่กี่ปีก่อน แต่ฉันสาบานเลยว่ามันยังดูใหม่อยู่เลย ราคาราวๆสามร้อยดอลลาร์ ถ้าคุณหาใครสักคนในอียิปต์ให้ราคาดี คริสทำแบบนั้น ฉันซื้อของฉันมาในราคาหนึ่งร้อยห้าสิบดอลลาร์ ถูอย่างกับขโมยมาเลย แต่ฉันใส่ใส่เด็กชอบคุณเท่าเด็ก ๆ ของตัวเอง คริสกับฉันเลยมีรองเท้าเข้าคู่กัน ใช่ เราเป็นคู่กัน นั่น ละ บ้าซะมัด เราเข้ากันได้ดี ถ้าเพียงแต่เขาหยุดทำตัวบ้าบอ พวกเราคงไปกันได้ดีจริงๆ

“ฉันชอบรองเท้านาย” ฉันบอกคาลิล

“ขอบใจ” เขาขำตรองเท้าด้วยกระดาษหิซชูอย่างแรง ฉันก้มหน้าหลบในแต่ละครั้งที่โดนถูแรงๆ รองเท้านั้นกรีดร้องให้ฉันช่วย ไม่ได้ไม้นะ แต่ทุกครั้งที่รองเท้าผ้าใบถูกทำความสะดวกด้วยวิธีที่ไม่เหมาะสม ฉันอยากจะ

ลงไปนอนซดดินซดกอ

“คาลิล” ฉันเรียก ฉวยกระดาศทิชชูมาภายในหนึ่งวินาที “นายจะเซ็ดเบาๆ ไปมาหน้าหลังหรือซับเอา ฉันก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่อย่าซัดแรงๆ แบบนั้น ขอเถอะ”

เขามองฉัน ก่อนจะยิ้มเยาะ “ก็ได้ คุณผู้จัดการรองเท้าผ้าใบ” และก็ขอบคุณพระเจ้า เขาซับมัน “เธอทำให้ฉันทำเครื่องตีมหกใส่มัน ฉันว่าเธอควรจะจัดการมันให้ฉันนะ”

“ราคาสำหรับนายก็หกสิบดอลลาร์”

“หกสิบเนี่ยนะ” เขาตะโกนพลางยึดตัวขึ้น

“ก็ใช่ะสิ และจะเป็นแปดสิบด้วยถ้ามีพื้นรองเท้าแบบไอซีซีเอสส์” การทำความสะอาดพื้นรองด้านล่างให้หมดจดจุกจิกจะตาย “เครื่องไม้เครื่องมือที่ใช้ไม่ได้ถูกๆ นะ อีกอย่าง เห็นได้ชัดว่านายหาเงินก้อนใหญ่ได้อยู่แล้วนี่ ถ้านายมีปัญญาซื้อมันมา”

คาลิลจับเครื่องตีมารวกับว่าฉันไม่ได้พละมอะไรออกไป “ให้ตายนี่มันแรงชะมัด” ก่อนวางแก้วลงบนโต๊ะ “อ้อ พุดถึงพ่อของเธอ ฉันต้องติดต่อหาเขาเร็วๆ นี้ ฉันมีธุระนิดหน่อยที่ต้องคุยกับเขา”

“ธุระที่ว่านั้นอะไรเธอ”

“เรื่องของผู้ใหญ่น่า”

“อ้อใช่ เพราะนายมันเป็นผู้ใหญ่ขึ้นสินะ”

“ฉันแก่กว่าเธอห้าเดือนสองสัปดาห์กับอีกสามวัน” เขาขยิบตา “ฉันไม่ลืมหรอก”

ตรงกลางพลอร์เต้นเกิดความสับสนอลหม่าน เสียงตะโกนโหวกเหวกดังกว่าเสียงดนตรี คำสบถคำกราดดังว่อนไปทั่วทั้งชายและขวา

แวบแรกฉันคิดว่าเคนย่าคงเข้าไปมีเรื่องกับดีเนเซียตามที่เธอบอก แต่เสียงเหล่านั้นหุ้มเกินกว่าจะเป็นพวกเธอ

ปัง! เสียงปืนดังขึ้น ฉันย่อตัว

ปัง! เสียงปืนนัดที่สอง ผู้คนแตกตื่นไปทางประตู ทำให้เกิดการก่นด่ายื้อแย่งมากยิ่งขึ้น เพราะไม่มีทางที่ทุกคนจะออกไปได้พร้อมๆ กัน

คาลิลคว้ามือของฉัน “มาเถอะ”

มีคนเยอะเกินไปและมีคนผมหยิกมากเกินกว่าที่ฉันจะมองหาเคนย่า เจอ “แต่เคนย่า...”

“ลืมหะ ไปก่อนเถอะ!”

เขาลากฉันผ่านผู้คน ผลักคนอื่นๆ ให้พ้นทางและเหยียบเท้าคนอื่น การอยู่เพียงลำพังอาจทำให้เราโดนลูกหลงได้ ฉันมองหาเคนย่าท่ามกลางเหล่าไบบน้ำตื้นตระหนก แต่ก็ยังไม่เห็นเธอ ฉันไม่ได้พยายามหาว่าใครถูกยิงหรือใครเป็นคนยิง คุณโทษใครไม่ได้ถ้าคุณไม่รู้เรื่อง

ที่ด้านนอก รถยนต์พากันเร่งเครื่องออกไป คนอื่นๆ ต่างวิ่งฝ่าความมืดไปที่ที่ลูกกระสุนไม่พุ่งไป คาลิลพาฉันไปที่รถยนต์เซฟวิโอลาซึ่งจอดอยู่ที่ใต้ไฟทางสลัว เขาดันฉันเข้าไปทางประตูคนขับ และฉันก็ข้ามไปนั่งฝั่งข้างคนขับ เขาออกตัวเสียงดัง ทั้งความสับสนวุ่นวายไว้ในกระจกมองหลัง

“ทำตัวปัญญาอ่อนอย่างนี้กันตลอด” เขาพิมพ์ “จะมีปาร์ตี้ที่ไม่มีใครยิงกันบ้างไม่ได้เลยรึไง”

เขาพูดเหมือนพ่อแม่ฉันเลย นั่นเป็นเหตุผลที่หึงหึงไม่อยากให้ฉัน “ออกไปไหน” อย่างที่เคนย่าพูด อย่างน้อยก็ไม่ใช่อบๆ การเดินใส่เสื้อ

ฉันส่งข้อความหาเคนย่า หวังว่าเธอจะไม่เป็นอะไร ไม่นั่นใจว่าลูกกระสุนพวกนั้นพุ่งเป้าไปหาเธอรึเปล่า แต่กระสุนมักพุ่งไปยังที่ที่มันอยากไป เคนย่าตอบกลับอย่างรวดเร็ว

ฉันไม่เป็นไร

ฉันเห็นนางสารเลวนั้น ฉันจะตามไปไล่ตะกัณยานั้นแน่

เธออยู่ไหน

นี่เธอพูดจริงหรือเนี่ย เราวิ่งหนีเอาชีวิตรอดและเธอบอกว่าพร้อมจะไปมีเรื่องเนี่ยนะ ฉันไม่ตอบให้ังหรือ

อิมพาลาของคาลิลดูดี ไม่เหมือนรถจุดจุดของพวกเขาผู้ชายหลายคน ฉันไม่เห็นชอบล้อก่อนขึ้นรถ เบาะหนังด้านหน้ามีรอยแตก แต่ข้างในตกแต่งด้วยสีเขียวมะนาวเท่ๆ มีแค่บางจุดที่ตกแต่งใหม่

ฉันเขี่ยรอยแตกบนเบาะเล่น “เธอคิดว่าใครถูกยิง”

คาลิลคว้าแปรงหวีผมจากช่องเสียบตรงประตูออกมา “อาจจะ
เป็นคิงลอร์ด” เขาตอบ พลางหวีเสยผมด้านข้าง “ตอนฉันมาถึง สมาชิก
ในแก๊งค์เดินดิสไฮเปลเข้ามา มั่นใจได้เลยว่าพวกนั้นต้องมีส่วนกับเสียงปืน
นั้น”

ฉันพยักหน้า เมื่อสองเดือนที่ผ่านมาเกิดสงครามแย่งชิงอาณาเขต
งี่เง่าในการ์ตูนไฮส ฉันเกิดมาเป็น “ควีน” เพราะพ่อของฉันเคยเป็นคิงลอร์ด
แต่เมื่อเขาถอนตัวออกจากเกม สถานะเชื้อพระวงศ์แห่งถนนสายนี้ของฉัน
ก็เป็นอันสิ้นสุด แต่ถึงฉันจะโตมาในสถานที่แบบนี้ ฉันก็ไม่มีความเข้าใจ
การต่อสู้เพื่อเป็นเจ้าของถนนสาธารณะหรอก

คาลิลเก็บหวีลงข้างประตูและเร่งเสียงสเตอริโอซึ่งระเบิดเสียงเพลง
เร็ปร่าๆ ที่พ่อเคยเปิดให้ฟังมาเป็นล่านรอบ ฉันทำหน้าบึ้ง “ทำไมนาย
เอาแต่ฟังเพลงเก่าๆ พวกนี้”

“เฮ้ ล้อกันเล่นรึเปล่า! ทูพคัยง์พูดถูกนะ”

“ถ้าเมื่อยี่สิบปีก่อนล่ะก็ใช่”

“ตอนนี้ก็ยังเป็นอยู่ ไม่เชื่อลองฟังสิ” เขาชี้มาที่ฉัน ซึ่งหมายความว่า
กำลังจะเข้าสู่ช่วงคาลิลปรัชญาตนเอง “พคเคยพูดไว้ว่า วิถีคนเลว
ยึดหลัก ‘ความเกลียดชังที่ส่งต่อให้เด็กจะทำร้ายทุกคน’ (The Hate U
Give Little Infants Fucks Everybody)”

ฉันยักคิ้วขึ้น “อะไรนะ”

“ฟังสิ! ที (T) กับเฮช (H) จากคำว่าความเกลียดชัง (The Hate)
ตัวอักษรยู (U) แลวกีจี (G) แอล (L) ไอ (I) เอฟ (F) อี (E) จากประโยค
ที่เหลือ (Give Little Infants Fucks Everybody) รวมกันได้เป็นคำว่า
วิ-ถี-คน-เลว (T-H-U-G L-I-F-E) ยังไงล่ะ ความหมายก็คือ อะไรก็ตาม
ที่สังคมบ่มเพาะเราตั้งแต่ยังเด็ก ก็จะส่งผลให้เราทำเลวทรมานใส่คนอื่น
ในท้ายที่สุด เข้าใจรึยัง”

“เข้าใจก็ได้”

“เห็นไหม ฉันบอกเธอแล้วว่าเขาน่ะพูดถูก” เขาผงกศีรษะรับกับ

จังหวะเพลงพร้อมกับแบริปคลอไปด้วย แต่ตอนนี้ฉันสงสัยว่าเขากำลังทำอะไรเป็นการ “ทำร้ายทุกคน” อยู่ริเปล่า เอาเข้าจริงฉันคิดว่าฉันรู้ และหวังว่าตัวเองจะคิดผิด ฉันต้องได้ยินจากปากเขา

“ว่าแต่ทำไมนายถึงยุ่งมากนักละ” ฉันถาม “ไม่กี่เดือนก่อน พ่อบอกว่านายลาออกจากร้าน ตั้งแต่ตอนนั้นฉันก็ไม่เห็นนายเลย”

เขาเขยิบเข้าไปใกล้พวงมาลัย “เธอจะให้ฉันไปส่งที่ไหน ที่บ้านหรือที่ร้าน”

“คาลิล...”

“ที่บ้านหรือร้าน”

“ถ้าเธอกำลังขายของพวกนั้น...”

“สนใจแต่เรื่องของตัวเองเถอะ สตาร์! ไม่ต้องมากังวลเรื่องฉัน ฉันกำลังทำในสิ่งที่ฉันต้องทำ”

“ไร้สาระ นายรู้อย่างไรที่ฉันก็ช่วยนาย”

เขาถุกมุกก่อนจะโกหก “ฉันไม่ต้องการให้ใครช่วย เข้าใจไหม งานเล็กๆ น้อยๆ ค่าแรงต่ำที่พ่อเธอให้ฉันทำไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น ฉันเบื่อกับที่ต้องเลือกระหว่างแสงสว่างกับอาหารแล้ว”

“ฉันนึกว่ายายนายทำงานอยู่ซะอีก”

“ก็ใช่ละสิ ตอนยายป่วย ไอ้พวกเง่าที่โรงพยาบาลอ้างว่าพวกเขาจะทำงานกับยาย สองเดือนต่อมา ยายทำงานไม่ไหว เพราะเวลาที่คนเราผ่านการรักษาด้วยคีโม เราไม่มีทางเลือกถึงขยับไปไหนมาไหนได้หรอก พวกนั้นเลยไล่อยากออก” เขาส่ายหัว “ตลกไหมล่ะ โรงพยาบาลไล่อยากออกเพราะยายป่วย”

เกิดความเจ็บขึ้นภายในอิมพาลา นอกจากเสียงหูกัดที่ถามว่า *ใครคือคนที่คุณเชื่อมั่น* ฉันไม่รู้

โทรศัพท์ที่ฉันสั่นอีกครั้ง น่าจะเป็นคริสทีโทรมาจ้อ แต่ก็เคนยาที่ขอให้ฉันไปเป็นกำลังเสริมเพื่อจัดการกับดีเนเซีย แต่ไม่ใช่ ข้อความของพี่ชายพร้อมบรรดาเครื่องหมายตกใจปรากฏบนหน้าจอ ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมเขาถึงพิมพ์แบบนี้ เขาอาจคิดว่าใช้มันขู่ฉันได้ พุดจริงๆ นะ มันโคตร

นารำคาญเลย

เธออยู่ไหน!!!

เธอกับเคนย่าไม่ควรอยู่ที่ปาร์ตี้นั้น!!!

ฉันได้ยืนยันว่ามีคนถูกยิง!!!

เรื่องเดียวที่เลวร้ายกว่าพ่อแม่ที่ปกป้องเราเหมือนไข่ในหิน คือพี่ชายที่ตามปกป้องเราแบบเดียวกัน แม้แต่พระเยซูดำริช่วยฉันจากเซเวนไม่ได้

คาลิลเหลือบมองฉัน “เซเวนใช่ไหม”

“เธอรู้ได้ไง”

“เพราะเวลาเขาคุยกับเธอ เธอชอบทำหน้าที่เหมือนอยากชกอะไรสักอย่างตลอด จำตอนปาร์ตี้นั้นเกิดของเธอได้ไหม ที่เขาเอาแต่บอกเธอว่าต้องอธิษฐานอะไร”

“ฉันก็เลยฟาดปากเขาซะ”

“จากนั้นนาตาซาก็โวยวายใส่เธอชุดใหญ่ ที่บอกให้ ‘แฟนหนุ่ม’ ของเธอหุบปาก” คาลิลเล่าพลางหัวเราะ

ฉันกลอกตา “อาการคลั่งไคล้เซเวนของเธอทำให้ฉันประสาทเสีย ฉันคิดว่าเหตุผลที่เธอมางาน ครั้งหนึ่งเป็นเพราะอยากเจอเขา”

“ไม่หรอกน่า เพราะเธอมีหนังเรื่อง *แฮร์รี่ พอตเตอร์* ต่างหาก เราเคยเรียกตัวเองว่ายังงั้นนะ เดอะฮู้ดทรีไอ้คับแน่นกว่า...”

“ภายในรัฐจุมุกของโวลเดอมอร์ เรายิ่งเฝ้ามากที่ทำแบบนี้”

“ฉันรู้” เขาพูด

เราหัวเราะ แต่บางอย่างขาดหายไป *ใครบางคน* ขาดหายไป นาตาซา คาลิลมองถนน “ไม่อยากจะเชื่อ ผ่านมาตั้งหกปีแล้ว”

เสียง *หวอ - หวอ* พร้อมกับไฟสีน้ำเงินที่ส่องวาบในกระจกมองหลัง ทำให้เราสะดุ้ง

ตอนอายุสิบสอง พ่อแม่สอนฉันสองเรื่อง

เรื่องแรกเปรียบเทียบถึงการมีเซ็กซ์ ซึ่งฉันไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แม่ของฉัน ลิซ่า เป็นพยาบาลวิชาชีพ และแม่บอกฉันว่า สิ่งไหนจะไปตรงไหน และสิ่งไหนที่ไม่จำเป็นต้องไปถึงตรงนี้ ตรงนั้น หรือที่ไหนก็ตามจนกว่าฉันจะโต ในตอนนั้น ฉันสงสัยว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่ไหนก็ได้อยู่ดี ขณะที่เด็กสาวคนอื่นเริ่มมีหน้าอกตั้งแต่เกรดหกไม่กี่เกรดเจ็ด หน้าอกของฉันยังคงแบนราบเหมือนหลังของตัวเองไม่มีผิด

อีกเรื่องคือฉันควรทำอย่างไรเวลาถูกตำรวจสั่งให้หยุด

แม่โวยวาย พูดกับพ่อว่าฉันเด็กเกินไปสำหรับเรื่องนั้น พ่อเถียงว่าฉันไม่เด็กเกินไปที่จะถูกจับกุมหรือถูกยิง

“สตาร์-สตาร์ ลูกต้องทำอะไรก็ตามที่พวกเขาบอกให้ลูกทำ” พ่อบอก “วางมือในตำแหน่งที่มองเห็น อย่าว่าวามขยับตัว พูดเฉพาะตอนที่พวกเขาบอกให้พูด”

ฉันรู้ว่าเรื่องนี้ซีเรียส รู้ว่าคำพูดพ่อใหญ่สุดในแถบนี้ และถ้าพ่อบอกว่าควรสงบปากสงบคำ ฉันก็ต้องสงบปากสงบคำเอาไว้

ฉันหวังว่าจะมีใครสักคนบอกเรื่องนี้กับศาลิ

เขาสภเบาๆ ลดเสียงเพลงของพุดและจอตอิมพาลาซิดข้างทาง เราอยู่บนถนนคาร์เนชั่น บริเวณที่บ้านส่วนใหญ่ถูกทิ้งร้างและถูกจับกุมห่างจากไฟทางมาครึ่งหนึ่ง แถวนี้ไม่มีใครเลยนอกจากเรากับตำรวจ

คาลิลดับเครื่อง “สงสัยจริงๆว่าเจ้าเชื่อนี่ต้องการอะไร”

เจ้าหน้าที่ตำรวจจอดรถและเปิดไฟหน้าไว้ ฉันทะพริบตาไล่แสงที่ทำให้ตาพร่า

ฉันจำเรื่องอื่นที่พ่อบอกได้อีก หากลูกอยู่กับใครสักคน ลูกหวังไว้ด้วยว่าพวกเขาจะไม่มีของที่ผิดกฎหมายอยู่กับตัว ไม่งั้นลูกกับเขาเจอปัญหาแน่

“เค ไม่มีของอยู่ในรถยนต์ใช่ไหม” ฉันทะถาม

เขามองตำรวจจากกระจกมองข้าง “ไม่มี”

เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าประชิดประตูฝั่งคนขับและเคาะกระจก คาลิลหมุนกระจกลง อย่างกับว่าเราทั้งคู่ยังตาบอดไม่พอ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงส่องไฟฉายใส่หน้าเราทั้งคู่

“ไบซ์ซี เล่มทะเบียนรถยนต์และพ.ร.บ.”

คาลิลแหกกฎ เขาไม่ทำตามที่ตำรวจต้องการ “เรียกให้เราจอดทำไม”

“ไบซ์ซี เล่มทะเบียนรถยนต์และพ.ร.บ.”

“ฉันถามว่า เรียกให้เราจอดทำไม”

“คาลิล” ฉันท้อนอ่อน “ทำตามที่เขาบอกเถอะ”

คาลิลบ่นมึนง่า ก่อนหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา เจ้าหน้าที่ส่องไฟฉายตามทุกความเคลื่อนไหว

หัวใจของฉันเต้นกระหน่ำ แต่คำสอนของพ่อดังก้องอยู่ในหัว จำใบหน้าของตำรวจคนนั้นให้ดี หากลูกจำหมายเลขประจำตัวของเขาได้ยิ่งดี

ขณะไฟฉายส่องตามมือของคาลิล ฉันก็มองหาหมายเลขประจำตัวเจ้าหน้าที่...๑-๑๕ เขาเป็นคนขาว อายุประมาณสามสิบกลางๆ ถึงสี่สิบต้นๆ ผมสั้นเกรียนสีน้ำตาล มีรอยแผลเป็นบางๆ ตรงริมฝีปากบน

คาลิลส่งเอกสารและไบซ์ซีให้เจ้าหน้าที่

หมายเลข ๑-๑๕ ตรวจสอบมัน “คืนนี้พวกเธอสองคนมาจากที่ไหนกัน”

“มรก.” คาลิลตอบ ซึ่งความหมายคือ ไม่ใช่เรื่องของแก “เรียก

ให้ฉันจอดทำไม”

“ไฟท้ายของเธอแตก”

“เพราะงั้นแกเลยจะให้โบสั้งหรืออะไรทำนองนั้นกับฉันใช่ไหม”

คาลิลถาม

“รู้อะไรไหม ลงมาจากรถ ไอ้คนอวดฉลาด”

“โอ้ พวก แก่ให้โบสั้งฉันมา...”

“ออกมาจากรถ! ยกมือขึ้นทั้งสองข้างให้ฉันเห็น”

คาลิลออกจากรถพร้อมกับชูมือขึ้นทั้งสองข้าง หมายเลข ๑-๑๕

กระซอกตัวเขาและจับทาบลงบนประตูหลัง

ฉันพยายามเค้นเสียงตัวเองออกมา “เขาไม่ได้หมายความว่า...”

“วางมือบนแผงด้านหน้า!” เจ้าหน้าที่ที่ตะคอกใส่ฉัน “อย่าขยับ!”

ฉันทำตามที่เขาบอก แต่มือของฉันสั่นเกินกว่าจะอยู่นิ่งๆ ได้

เขาค้นตัวคาลิล “เอลละ ไอ้คนอวดฉลาด ดูซิว่าวันนี้เราจะเจอ

อะไร”

“แกไม่เจออะไรหรอก” คาลิลตอบกลับ

หมายเลข ๑-๑๕ ตบไปตามตัวคาลิลอีกสองรอบ เขาไม่เจออะไร

“รอนี้” เขาบอกคาลิล “และเธอ” เขามองลอดหน้าต่างมาที่ฉัน

“อย่าขยับ”

แม้แต่พยักหน้าฉันยังทำไม่ได้

เจ้าหน้าที่เดินกลับไปยังรถลาดตระเวน

พ่อแม่ของฉันไม่ได้สอนให้ฉันกลัวตำรวจ แค่สอนให้ฉันทำตัวให้ฉลาดเวลาพวกนั้นอยู่ใกล้ๆ พวกเขาบอกฉันว่า การขยับตัวขณะที่ตำรวจหันหลังเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดเอาซะเลย

คาลิลทำ เขาขยับมาที่ประตูหน้า

ไม่ฉลาดเอาซะเลยที่ขยับตัวทันทีแบบนี้

คาลิลทำ เขาเปิดประตูฝั่งคนขับ

“เธอโอเคไหม สตาร์...”

บั้ง!

ครั้งที่หนึ่ง ร่างของคาลิสสะบัด เลือดกระเซ็นจากหลังของเขา เขา
จับประตูไว้เพื่อพยุงตัวเองขึ้น

ปัง!

ครั้งที่สอง คาลิสอัปากค้าง

ปัง!

ครั้งที่สาม คาลิสมองฉันอย่างตกตะลึง

เขาร่วงลงไปกองกับพื้น

ฉันกลับมายุติขบอีกครั้ง กำลังมองนาตาซาร่วงหล่น

เสียงกรี๊ดร้องรูดร่าออกมาจากภายในตัวฉัน ระเบิดออกมาทาง
ลำคอในทันที ก่อนใช้ทุกส่วนของร่างกายฉันเพื่อให้คนอื่นได้ยิน

สัญชาตญาณบอกฉันไม่ให้ขยับตัว แต่ทุกอย่างนอกจากนั้นบอกว่า
ฉันต้องไปดูคาลิส ฉันกระโดดออกจากอิมพาลาและวิ่งไปอีกด้านทันที
คาลิสจ้องมองไปบนฟ้าราวกับหวังว่าจะมองเห็นพระเจ้า ปากของเขาเปิดอ้า
เหมือนต้องการแผดเสียงร้อง เสียงกรี๊ดร้องของฉันดังพอสำหรับเราทั้งคู่

“ไม่ ๆ ๆ” เป็นคำที่ฉันพูดออกมาได้ เหมือนกับฉันอายุหนึ่งขวบ
และนั่นเป็นเพียงคำคำเดียวที่ฉันรู้ ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองลงมานั่งอยู่บนพื้น
ข้าง ๆ เขาได้อย่างไร ครั้งที่หนึ่งแม่ของฉันเคยบอกไว้ว่า หากใครสักคนถูกยิง
ให้พยายามห้ามเลือดของเขา แต่มีเลือดอยู่เต็มไปหมด มีเลือดมากเกินไป

“ไม่ ๆ ๆ”

คาลิสไม่ขยับ เขาไม่พูดอะไรสักคำ ไม่แม้กระทั่งมองฉัน ร่างกาย
เขาแข็งทื่อ และเขาจากไปแล้ว ฉันหวังว่าเขาจะได้พบกับพระเจ้า

ใครสักคนตะโกน

ฉันกะพริบตาม่านน้ำตา หมายเลข ๑-๑๕ ตะโกนใส่ฉัน พร้อมทั้ง
เล็งปืนกระบอกเดียวกับที่ฆ่าเพื่อนฉันมา

ฉันชูมือทั้งสองข้าง